

τῆς γλυκύτητος καὶ τῆς εὐφορίας τῶν, ἐνθουμίζουσι αὐτῷ τὴν μητέρα τῶν γὰ νερποποτῶν ὡς καὶ οἱ ἄλλοι.

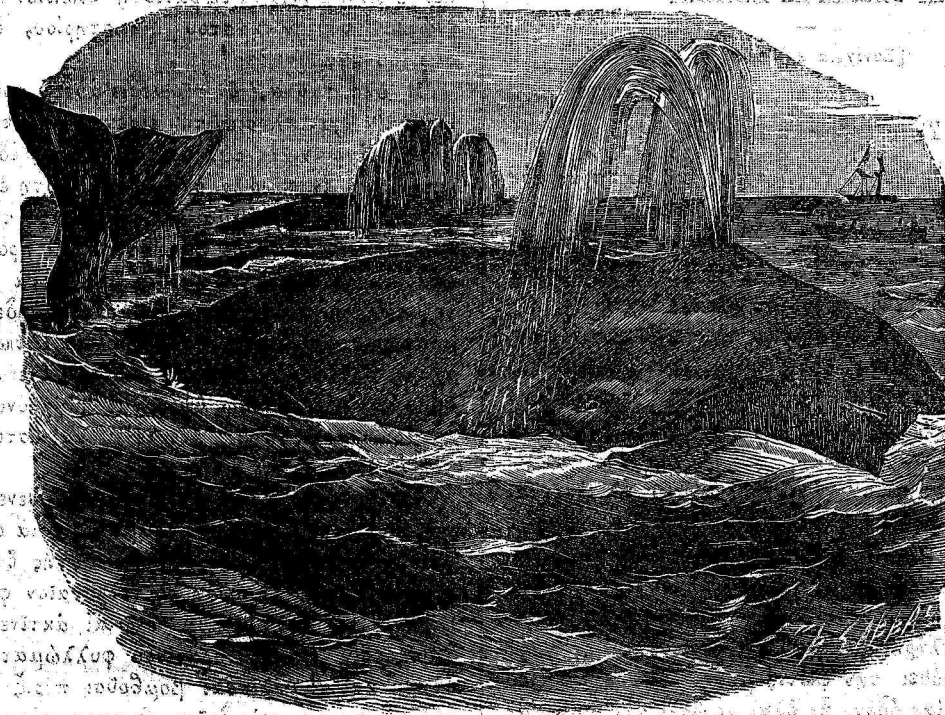
Τὰ τρία προσφιλέα αὐτὰ ὄντα δὲν θέλουσι πλεον τὸν ἐγκαταλείψει. Ὁ υἱὸς τοῦ θέλει νυμφευθῆ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ, ἐντὸς τοῦ χωρίου τοῦ. Αἱ θυγατέρες αὐτοῦ θέλουσι διαμείνει ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ μετὰ πῶν συζύγων αὐτῶν. Νέα πῆς οἰκογενείας ἐορταί θέλουσι τὸν ἀναζωογονήσῃ, γάμοι σκέψεις, νέα γενεὰ θέλει γεννηθῇ καὶ θέλει περιπατεῖ σκιρτηδὸν ἐνώπιόν τοῦ.

Κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμὰς, αἱ δύο θυγατέρες τοῦ εὐρίσκονται παρ' αὐτῷ. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν πλησιάζει πρὸς αὐτὸν τὸ ξανθὸν τεκνίον, τὸ ὅποιον κρατεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Τὸ ῥοδόχρουν πρόσωπον

θαλάσσης. Εἰσὶ τὰ μέγιστα τῶν ζώων διαίρουσται δὲ εἰς φυτοφάγα καὶ ζωοφάγα.

Δὲν ἔχουσιν ἐξωτερικὸν οὖς, εἰμὴ ὀπὴν τινα, οὐδὲ δόλωος δὲ ὁρατὸν λαίμη, οὔτε τρίχες ἢ λεπία ἐπὶ τοῦ σώματος. Τινὲς ἔχουσιν ὀδόντας ἐν ἀμφοτέραις ταῖς σιαγόναις, τινὲς μόνον εἰς τὴν κατωτέραν σιαγῶνα, τινὲς οὐδόλωος ἔχουσιν ὀδόντας ὡς ἐκεῖναι ἐξ ὧν παριζόμεθα τὸ ὄσπουν τῆς φαλαίνης. Εἰσὶ ζῶα ἀναπνέοντα ἀέρα, ἔχοντα κανονικοὺς ῥύθμους. Ὡστε κατ' ἀνοχὴν καλοῦνται ἰχθῦς, διότι οἱ ἰχθῦς δὲν ἀναπνέει ἀέρα. Ἡ καρδιά αὐτῶν ἔχει δύο κοιλίας καὶ ἔχουσι θερμὸν αἷμα. Ἐντέλῃ ἀνέκουσι ταῦτα εἰς τὴν μεγάλην οἰκογένειαν τῶν μαστοφόρων τε.

Αἱ φάλαινα δεικνύουσι τὴν ἡλικίαν αὐτῶν ἐν τῷ



Φάλαινα.

τοῦ παιδίου ἐγγίξει τὰς ὠχράς τοῦ γέροντος παρειάς. Τοῦτο ἠδύνατο νὰ παρομοιάσῃ τις ὡς ἄνθος τῆς ἀνοιξίως εὐρισκόμενον ἐπὶ χιόνος.

Ὁ Γεώργιος κλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τὸ νεαρὸν αὐτὸ φίλημα. Ἡ ψυχὴ τοῦ πετᾷ πρὸς ἄλλον κόσμον. Τὸ ὄνειρόν τοῦ εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν πρᾶν.

Ἐκ Πατρῶν.

Ν. Π. Θ.

ΑΛΙΕΙΑ ΦΑΛΑΙΝΩΝ

Αἱ φάλαινα ὡς πλείστα ἄλλα ζῶα τῆς τε ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης· εἰσὶ πολλῶν εἰδῶν, διατρέοντα τὸ μέγεθος, τὴν κατασκευὴν τῆς ιδιότητος, τὴν κατοικίαν καὶ τὰς ἔξεις· δὲν εἶναι πάντα κατεσκευασμένα ἐπὶ ἐνὸς σχεδίου, οὔτε εὐρηγνται ἐν τῇ αὐτῇ

χρῶματι τοῦ δέρματος, ὡς ἡμεῖς ἐν ταῖς θριξίν· προχωροῦσαι τὴν ἡλικίαν ἔχουσι λευκὴν καὶ φαίαν τὴν χροίαν τοῦ δέρματος. Τινὰ ἐκ τῶν εἰδῶν τῆς φαλαίνης γίνονται ὑπερβολικὰ τὸ μήκος ἀπὸ 80—100 ποδῶν ἐν δὲ ἀρχαιότεροι χρόνοι οὐκ ἐνεδίωκοντο τόσον διὰ τῆς θανατηφόρου ἀρπάγης, θὰ ἤξανον ἔτι πλείοτερον. Ἐν ἐνὶ τῶν στομάχων ἐκ τῶν μεγαλειτέρων τούτων εὐρέθησαν περὶ τοὺς ἑκατὸν μεγάλους ὀνίσκους καὶ πολλὰ χιλιάδες ἐτέρων ἰχθύων. Ὑποτίθεται ὅτι ἡ ὄρασις αὐτῶν εἶναι ἐξυτέρα καὶ ἰσχυροτέρα ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ. Τὸ αὐτὸ σχεδὸν καὶ περὶ τῆς ἀκοῆς τῶν δύναται νὰ ῥηθῇ τοῦτο δὲ δικαιολογεῖ τὴν εὐκολίαν μεθ' ἧς αἱ θηρεύουσαι τὴν φάλαιναν λέμβοι προσεγγίζουσι τοσοῦτον αὐτῆς. Τὰ εἶδη τῶν φαλαινῶν τὰ ὅποια θηρεύονται παρὰ τῶν ἀλιευτῶν τῆς φαλαίνης εἰσὶ δύο